

Arrest

nr. 75 838 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 september 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 februari 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 21 april 2011 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 13 juli 2011 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-

status. Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 17 november 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist om verzoekster de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren

1.4. Op 1 december 2011 heeft de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de genaamde D.L.(...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 17.11.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de artikelen 48/4 en 52, §1, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“ 1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op vol doende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, Regards sur un système institutionnel paradoxal, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463; De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. "Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.c, nr. 106). In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des

Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

3. In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tjetjenen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persecution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de trapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci". Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke verwijdering van een persoon afkomstig van Tjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen of afwezigheid van geldig paspoort.

Dat hierbij ook geen de minste rekening wordt gehouden met de medische toestand van verzoekster. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 52 § 1 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen. Van verzoekster kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeksters geen beletsel stelt, zoals de situatie in hun thuisland of nog, zoals in casu het feit dat verzoekster met zeer ernstige problemen kampt."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekster nochtans voorgehouden schendingen van artikel 48/4 en 52 §1 Vreemdelingenwet. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Aangezien verzoekster illegaal in het Rijk verbleef, kon de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in toepassing van artikel 75, §2 van het K.B. dd. 8.10.1981 niet anders dan aan verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Deze motieven zijn duidelijk in de bestreden beslissing te lezen. Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om terug te keren naar Tsjetsjenië, doch enkel een bevel inhoudt om het Belgische grondgebied te verlaten. Verzoekster slaagt er met haar ongestaafde beweringen niet in een schending van de artikelen 3 en 5 EVRM aannemelijk te maken. Gedurende verzoeksters asielprocedure werd reeds een grondig onderzoek gevoerd naar de situatie in Tsjetsjenië. De verwerende partij beklemtoont dat de bestreden beslissing de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante is van de weigering om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster toe te kennen. Overigens stelt de verwerende partij vast dat verzoekster het determinerende motief van de bestreden beslissing, met name het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, niet betwist. Terwijl verzoekster zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging. " Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. "(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007). In zoverre verzoekster voorhoudt dat er niet de minste rekening werd gehouden met de medische situatie van verzoekster, merkt de verwerende partij op dat verzoekster de geëigende procedure o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet dient te volgen wanneer zij meent dat zij o.g.v.

een medische problematiek een verblijfsrecht kan genieten. Haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet werd echter op 21.4.2011 onontvankelijk verklaard. De verwerende partij ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de door verzoekster aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zou kunnen uitmaken. De loutere verwijzing naar de juridisch toepasselijke bepalingen en de feitelijke gronden van de bestreden beslissing volstaan in casu om deze ten genoegen van recht met motieven te onderbouwen. Er kan enkel worden besloten dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid de bestreden beslissing nam, na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Evenmin kan verzoekster zich in onderhavige betwisting dienstig beroepen op de schending van de artikelen 48/4 en 52, §1 van de Vreemdelingenwet aangezien zij exclusieve bevoegdheden betreffen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de bestreden beslissing getroffen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Waar verzoekster een uitgebreid betoog voert over de situatie in Tsjetsjenië en opwerpt *“In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke verwijdering van een persoon afkomstig van Tjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen of afwezigheid van geldig paspoort.”* dient de Raad op te merken dat voor zover verzoekster verwacht dat de bestreden beslissing motiveert omtrent de situatie in Tsjetsjenië, dit geen steun vindt in artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet waarbij het volstaat te verwijzen naar de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in rechte en in feite uiteen te zetten op grond waarvan de illegale verblijfssituatie wordt vastgesteld. Dit is in casu het geval aangezien de bestreden beslissing verwijst naar de in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad van 17 november 2011 waarbij de in punt 1.3. beslissing van de commissaris-generaal bevestigd werd, verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de tekst van de wetsbepaling herneemt en in concreto vaststelt dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Deze vaststellingen betwist verzoekster niet.

2.6. De Raad leest in de in punt 1.3. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal het volgende:

“Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch het statuut van subsidiaire bescherming worden verleend.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte

zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

Deze beslissing werd bevestigd door het in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad van 17 november 2011 waarin gesteld werd *“dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.”* Blijkens de informatie die zich bevindt in het administratief dossier, heeft dit arrest een definitief karakter verworven aangezien er geen cassatieprocedure bij de Raad van State blijkt aanhangig te zijn. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoeksters verwachting gebaseerd is dat de bestreden beslissing nogmaals motiveert aangaande de situatie in Tsjetsjenië.

2.7. Voor zover het de bedoeling is van verzoekster om kritiek te leveren op de in punt 1.3 vermelde beslissing van de commissaris-generaal en op het in punt 1.3. vermelde arrest van de Raad dient de Raad op te merken dat de asielprocedure op definitieve wijze afgesloten is en dat verzoekster de eenvoudige verwijzing in de bestreden beslissing naar de afgesloten asielprocedure niet kan gaan aanwenden om er kritiek op te spuien.

2.8. Waar verzoekster opmerkt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar medische toestand wijst de Raad op het gestelde in punt 1.2. De Raad ziet niet in waarop verzoeksters verwachting gestoeld is dat de bestreden beslissing dient te motiveren aangaande haar medische toestand daar waar er eerder een beslissing getroffen werd waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk werd verklaard.

Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de *“EUROPESE RICHTLIJN 2004/83/EG”*, evenals de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de *“MOTIVERINGSPLICHT”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst. De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten, waarbij het één en ander zich nog prangender stelt in casu aangezien verzoekster zeer ernstige medische problemen heeft. Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat die persoon aantoont dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad. Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoekster tal van medische problemen heeft én bovendien een aanvraag art 9 TER VW werd ingediend wegens de erbarmelijke medische toestand van verzoekster, zowel psychisch als fysisch, waarin zij verkeert. Verzoekster dreigt thans op een moment dat zij door medische problemen zeer sterk verzwakt is en zichzelf niet meer kan

beredderen alleen, gerepatrieerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met de menselijke waardigheid. Minstens dient de beslissing betreffende de aanvraag art 9 TER VW afgewacht te worden, waarbij verzoekster desgevallend onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dienen te verliezen."

2.10. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoekster zich niet op de richtlijn 2004/83/EG kan beroepen, vermits deze richtlijn geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde. Deze richtlijn werd immers geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bovendien blijft verzoekster volkomen in gebreke om aan te tonen welke specifieke bepaling van de richtlijn ze geschonden acht. Dit onderdeel van verzoeksters middel dient bijgevolg onontvankelijk te worden verklaard. "Verzoekster kan zich volgens de verwerende partij niet op ontvankelijke wijze beroepen op de directe werking van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83). Deze richtlijn werd immers geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 2 van deze wet. " (R.v.V. nr. 66 757 dd. 19 september 2011)

"3.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/83/EG -waarbij wordt opgemerkt dat verweerder er ten onrechte vanuit gaat dat verzoekster de schending van richtlijn 2004/38/EG inriep - moet verder worden vastgesteld dat, los van de vraag naar de directe werking van de bepalingen vervat in deze richtlijn, verzoekster nalaat te duiden welke specifieke bepaling van deze richtlijn volgens haar werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing en evenmin toelicht op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk. " (R.v.V. nr. 68673 dd. 18.10.2011) (onderlijning toegevoegd) In zoverre verzoekster in haar tweede middel voorts kritiek levert op het feit dat niet werd gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet aan verzoekster kon worden toegekend, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters kritiek niet dienstig is in voorliggende procedure. Verzoekster lijkt uit het oog te verliezen dat haar beroep tot nietigverklaring gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dat door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid genomen werd nadat verzoeksters asielaanvraag definitief was geweigerd. Derhalve kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat geen onderzoek zou zijn gevoerd naar de actuele situatie van vluchtelingen in haar land van herkomst, voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. Verzoekster voert voorts aan dat zij ernstig ziek is, waardoor het onmogelijk is om terug te keren. Desbetreffend merkt ze op dat het niet strookt met het beginsel van fair play, om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, vooraleer een beslissing is genomen naar aanleiding van de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 28.10.2011, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters beschouwingen zijn niet ernstig. Immers, de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet werd op 21.4.2011 onontvankelijk verklaard. Verzoeksters tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.11. Voor wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van verdediging en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Verzoekster kan zich ook niet dienstig beroepen op de schending van een Europese richtlijn zonder aan te geven welke bepaling ervan geschonden werd door de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe dit te gaan distilleren uit het betoog van verzoekster. Waar verzoekster opnieuw een betoog afsteekt over de situatie in Tsjetsjenië en verwacht in de bestreden beslissing te lezen waarom haar geen subsidiaire bescherming wordt toegekend ondanks de situatie in Tsjetsjenië, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat de in punt 1.3. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal reeds gemotiveerd heeft aangaande het aspect van de subsidiaire bescherming. Waar verzoekster betoogt dat de beslissing betreffende haar aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient afgewacht te worden, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 1.2. waaruit blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend door verzoekster op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd bevonden. Deze beslissing werd blijkens het administratief dossier betekend op 30 april 2011. De bestreden beslissing gaat voorts niet gepaard met een gedwongen uitvoering ervan, minstens toont verzoekster dit niet aan. Het staat haar ook vrij een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen bij de

verwerende partij indien haar medische toestand haar niet toelaat dit bevel om het grondgebied te verlaten vrijwillig uit te voeren.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.12. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van “ART. 15 SUB C RICHTLIJN 2004/83/EG”, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van Tjetjeense vluchtelingen niet alleen in Tjetjenië, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om Tjetjeense vluchtelingen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus—11-08-2008.html>). Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielaanvraag, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. In deze beoordeling dient ten volle in rekening gebracht te worden dat verzoekster zeer ernstig ziek en verzwakt is, en dus niet kan verlangd worden dat zij zich thans in een dergelijke lamentabele toestand van het Belgische grondgebied zou gaan verwijderen. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie verzoeksters, zo o.m. de zwangerschap van verzoekster in ogenschouw is genomen, alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.”

2.13. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het derde middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van artikel 15, sub C van de richtlijn 2004/83/EG. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Bovendien laat de verwerende partij andermaal gelden dat verzoekster zich niet op ontvankelijke wijze op de richtlijn kan beroepen, vermits deze werd geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit onderdeel van verzoeksters derde middel is onontvankelijk. Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen niet dienstig zijn. De verwerende partij stelt vast dat verzoekster hoofdzakelijk haar beschouwingen herhaalt, met betrekking tot de vermeend gevaarlijke situatie in Tsjetsjenië. Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat op deze beschouwingen hoger reeds afdoende werd geantwoord. Waar verzoekster zich beroept op het arrest van 17.02.2009 van het Hof van Justitie, laat de verwerende partij gelden dat uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen dd. 11.10.2011 (zoals hoger geciteerd) ontegensprekelijk blijkt dat naar aanleiding van verzoeksters asielaanvragen wel degelijk onderzoek werd gevoerd naar het algemeen risico op willekeurig geweld in het land van herkomst. Er werd geoordeeld dat er geen reëel risico was voor gewone burgers. Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat verzoekster nalaat haar vage beweringen te staven aan de hand van concrete elementen. Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 EVRM kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu: verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de twee asielaanvragen van verzoekster.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn. Het derde middel kan niet worden aangenomen."

2.14. Verzoekster kan niet zich dienstig beroepen op de schending van artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG, daar waar deze richtlijn en derhalve de aangehaalde bepaling ervan werd omgezet in Belgische wetgeving door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (artikelen 48/4 e.v.) en verzoekster niet aantoonde dat de voormelde bepaling van richtlijn 2004/83/EG niet of onvoldoende werd omgezet naar Belgisch recht. Waar verzoekster opnieuw een betoog afsteekt over de situatie in Tsjetsjenië volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij nog een onderzoek zou dienen te verrichten naar de situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM, daar waar reeds onderzocht werd of verzoekster in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en zowel de commissaris-generaal als de Raad besloten hebben verzoekster niet de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en daar waar verzoekster geen nieuwe asielaanvraag heeft ingediend of minstens elementen heeft kenbaar gemaakt die wijzen op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf in Tsjetsjenië. De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388), wat zij te dezen tijdens de asielprocedure gedaan heeft (cf. het gestelde in punt 2.6). Verzoekster kan verder niet dienstig de schending opwerpen van artikel 13 EVRM ten opzichte van een administratieve beslissing aangezien voormelde verdragsbepaling voorziet in een daadwerkelijk rechtsmiddel in geval van een ernstige grief inzake de schending van een door het EVRM voorzien recht. Waar verzoekster wederom naar haar ziekte verwijst en nog een bloot betoog voert over een zwangerschap, kan wederom verwezen worden naar het gestelde in punt 1.2. en naar de bespreking van de vorige middelen. Waar verzoekster nog een medisch attest toevoegt aan haar verzoekschrift dat dateert van 14 december 2011 dient de Raad te beklemtonen dat het hem niet toekomt om de wettigheid van de bestreden beslissing te gaan beoordelen aan de hand van een stuk dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en dat het hem evenmin toekomt om in de plaats van de verwerende partij verzoeksters medische situatie te gaan beoordelen en hieruit conclusies te trekken op verblijfsvlak.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA